

Advokátsky osnovník Dr. B. R. sťažoval si na advokáta Dr. V. S. preto, že obvinený advokát proti svojmu lepšiemu presvedčeniu podal v zastúpení matky sťažovateľa proti otcovi sťažovateľa žalobu pre vydanie vena. Disciplinárny súd advokátskej komory sprostil obvineného advokáta obžaloby.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odmietol odvolanie advokátskeho osnovníka Dr. B. R.

D ô v o d y:

Podľa § 101 odst. 4 adv. por. súkromná strana môže proti usneseniu disciplinárneho súdu prvej stolice odvolanie podať len prostredníctvom advokáta. Ponevác Dr. B. R., kandidát advokátstva, podal svoje odvolanie ako súkromná strana bez zastúpenia advokátom, je jeho odvolanie zákonom vylúčené a bolo ho treba odmietnuť.

Čís. 166 dis.

Kárné řízení zahájené podle I. hlavy nelze za žádných okolností převést v řízení podle III. hlavy zák. čís. 46/1868, nýbrž jest je provésti a skončiti samostatně a bez ohledu na předpisy této hlavy.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1932, Ds II 9/32.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací nevyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z nálezu vrchního soudu v Brně jako kárného soudu pro soudcovské úředníky ze dne 26. září 1932, jímž byl odvolatel uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 říš. zák. a §§ 45, 47 a 48 patentu ze dne 3. května 1853, čís. 81 říš. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud odvolání, dovolávajíc se obsahu znaleckého posudku, po případě navrhuje při odvolacím kárném líčení doplnění tohoto posudku opětým výslechem znalců psychiatrů, spatřuje vadnost v tom, že kárný soud první stolice nevyhověl návrhu, by vydal usnesení, že nastal případ § 50 zák. čís. 46/1868, že totiž byla zjištěna u obviněného duševní choroba, pro kterou má býti přeložen na nucený odpočinek, nelze nejvyššímu soudu sdíleti názor, že kárný senát, zjistik v kárném řízení podle hlavy I. cit. zákona jsoucnost vady ve smyslu § 50, mohl vydati usnesení, že nastal případ

tohoto předpisu, a že v důsledku toho mohl přerušiti kárné řízení až do skončení řízení podle § 51 a násl. téhož zákona. Kárné řízení, zahájené podle I. hlavy nelze za žádných okolností převésti v řízení podle III. hlavy tohoto zákona, nýbrž jest je provésti a skončiti samostatně a bez ohledu na předpisy III. hlavy. To vysvítá již z doslovu zákona, v jehož I. hlavě je vysloveno, že pokud je podezření z trestného činu, nelze pokračovati v řízení kárném. V témže poměru však je řízení podle hlavy III. ke kárnému řízení podle hlavy I. zákona čís. 46 z roku 1868. I tu jest vyčkati výsledku kárného řízení a teprve po jeho skončení lze zahájiti řízení podle III. hlavy, po případě pokračovati v tomto řízení, ačli se nejeví řízení to s ohledem na vyslovené snad tresty podle bodu b) a c) § 6 cit. zák. vůbec bezpředmětným pokud se týče nepřipustným, poněvadž výsledkem řízení podle hlavy III. nemůže býti mařeno ve svých účincích kárné odsouzení podle hlavy I. Nelze tu pominouti, že předpokladem řízení podle III. hlavy je, že soudce byl svým představeným marně vyzván, by podal žádost o přeložení do výslužby. Ani tento předpoklad nebyl v souzeném případě splněn a nemohl by se kárný soud, u něhož je v proudu řízení podle hlavy I, přenéstí přes tento závazný předpis, jakož s druhé strany není v jeho moci a ani mu nepřísluší vyvolávati takové opatření přednosta soudu. Nepochybil tedy kárný soud své stolice, pokud příslušný návrh obviněného zamítl.

